

DANISH TRIPLE - ET EFTERÅR I FUGLENES SELSKAB

af Lise Mastrup

Den 24. august til 7. december 2025 tilbragte jeg på de tre danske fuglestationer, der drives af DOF. En såkaldt "Danish Triple", der for mit vedkommende gik med omtrent en måned i henholdsvis Blåvand, Gedser og Skagen. Dette blev et uforglemmeligt og fuldstændig fantastisk efterår, som jeg vil huske tilbage på med stor glæde!

Formålet med turen var at bidrage til det frivillige arbejde, som fuglestationerne er baseret på. Opholdene blev støttet af et bidrag fra DOF's lokalforening i Østjylland. Udgangspunktet for at bruge efteråret på fuglestationerne var en pause mellem mit bachelor- og kandidatstudie. Da jeg året forinden for alvor havde fået øjnene op for fuglekiggeri og besøgt en fuglestation for første gang, var jeg opsat på at måtte afsted! Ansøgningen blev sendt og herefter fik jeg tilbudt ophold på hver station i forlængelse af hinanden. I slutningen af august ankom jeg til Blåvand, oktober tilbragte jeg i Gedser og i Skagen blev jeg fra slut-oktober og sæsonen ud. På alle tre stationer deltog jeg på skift i ringmærkning og træktælling. Begge discipliner var jeg ny i, men blev efterhånden mere og mere fortrolig med begge.

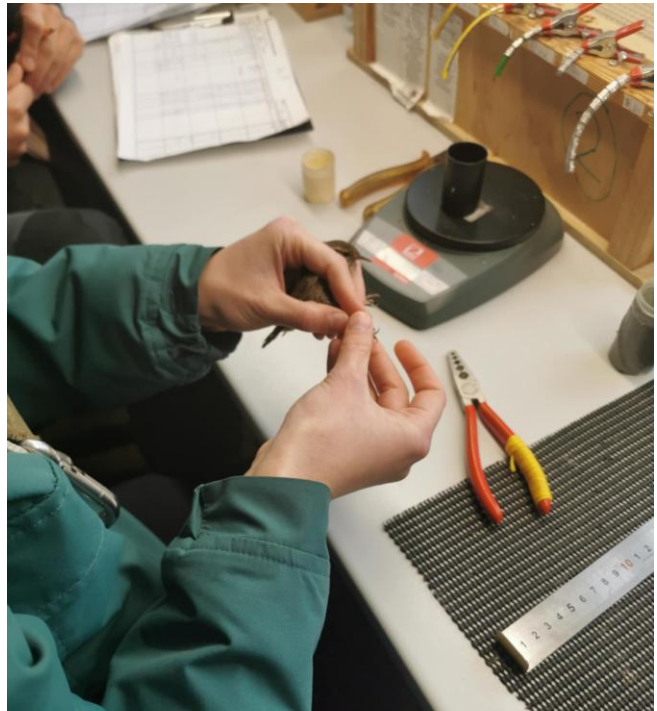
På Blåvand Fuglestation var jeg del af et ungt, overvejende dansk, hold. I sensommerens tidlige morgener og solskinsdage blev jeg oplært i håndteringen af fugle og især de mange sortmejsler, som ankom i invasioner, blev en ildåb i at vikle de små, ofte hidsige mejser ud af nettene. Jeg erfarede mig inden længe, at man behøver både fokus, færdighed og et godt samarbejde for at bevare overblikket, når først en flok har fundet vej til ringmærkningshaverne. Jeg var med til min første træktælling på Hukket og sortænderne langs vestkysten lærte mig hurtigt, hvorfor det lige netop hedder træktælling. Både ringmærkning og træktælling krævede mere end jeg først havde

Stemningsbillede fra morgenobs på Hukket.

forventet og samtidig var jeg ovenud lykkelig for at være med hver dag og opleve en udvikling i mine egne evner. Jeg nød den faste rutine, at leve med solens rytme og vejrets luner og at blive del af et hold, hvor vi på kort tid knyttede bånd til hinanden. Det var derfor med en vis vemodighed, men også stor spænding, at jeg rejste videre mod Gedser.

I Gedser blev jeg budt velkommen af et hold bestående af frivillige, hvor nogle havde været med flere sæsoner før og andre besøgte stationen for første gang. Et nyt sted og skiftet fra sensommer til efterår bød på nye fugle og også nye perspektiver på dem. I løbet af tiden i Gedser fik jeg for alvor øjnene op for, hvor sjovt det er at træktælle og begyndte at føle mig mere fortrolig i dette. Tænk engang, hvor fantastisk en følelse det er med sikkerhed at bestemme både antal og kønsfordeling af en flok ederfugle, der hastigt flyver forbi ude over havet. Jeg blev i løbet af tiden i Gedser klogere på, hvordan hver ringmærker har sine finter, viden og tilgang til arbejdet. Hernede fyldte fuglekongerne, rødhalsene, gransangerne og "smutterne"

En gærdesmutte får ring på i Gedser.

især i nettene. Det var desuden til stor begejstring, da en hvidbrynet løvsanger, efter længere tids forhåbninger om lige denne art, dukkede op i et af nettene. Og netop som jeg var begyndt at føle mig hjemme i Gedser, gik turen endnu engang videre. Denne gang på tværs af landet fra dets sydligste til nordligste spids.

På mit sidste stop, Skagen, kom jeg ind i et hold af frivillige med mange nationaliteter repræsenteret. Heroppe var jeg desuden glædeligt overrasket over det endnu nye skift i artsdiversiteten. Allerede morgenen efter jeg var ankommet, hvor vinden var for stærk til både træktælling og ringmærkning, blev der meldt en fuglekongesanger ud og afsted det gik for at få den lille efterårsgæst at se. Hvor vi i Gedser med begejstring råbte op, når en alk fløj forbi, kunne der her tælles flere tusinder på én morgen og som dagene gik, dukkede lommerne op i stadigt større antal, som jeg nød at bruge formiddagstimerne på at klikke. Ringmærkningen var igen noget helt andet, eftersom vi tilbragte hele dagen udenfor ved Kabeltromlen og hver morgen trak i waders for at komme tørskoet rundt til nettene i rørskoven. Jeg stiftede bekendtskab med skægmejserne og endda en enkelt vandrikse, inden vi gav en rødhals årets sidste ring på og pakkede nettene sammen.

Hvor efterårssæsonen var startet i sensommerens varme og sene solnedgange ved Vesterhavet, sluttede den i vinterens første dage, pakket trygt og varmt ind til at modstå den stride vind ved Grenens spids. Begge steder ikke mindre taknemmelig og begejstret for at være med end jeg var det andet. Mest af alt sætter jeg pris på timerne tilbragt i selskab med både de helt garvede fuglekiggere, andre nyankomne og alle dem et sted imellem. Hver dag blev jeg bekendt med endnu en ny fugleart, lærte et særligt godt tip eller havde optur over endelig at

kunne genkende en drilsk detalje. Jeg har især erfaret mig, hvor værdifuldt det er at møde så mange forskellige mennesker, som alle har interessen for fugle tilfælles og samtidig hver deres perspektiv på dem. Fælles for alle, jeg har mødt på min tur, har også været glæden over at være en del af fuglestationernes arbejde og åbenheden for at dele viden såvel som hverdagens store og små oplevelser. At kunne tilbringe denne tid i deres og fuglenes selskab har givet mig så meget mere, end jeg nogensinde havde forestillet mig. Selvom mine forventninger for efteråret var højt sat, blev de både opfyldt og overgået og jeg sætter endnu mere nu end før pris på den verden der åbner sig gennem fuglene.

På toppen af Det Grå Fyr i flyverdragt og blæsevejr.